

[Socialministeren.]

§ 2 bestemmer, at Hustruen er forpligtet til at forsørge sig selv, hvad hun juridisk set ikke er nu, selv om hun faktisk ofte forsørger Manden foruden sig selv, og desuden at hun har Forsørgelsespligt overfor Manden, medmindre hun kan betragtes som forladt, medens Manden som nu er forpligtet til at forsørge Hustruen indtil Ægteskabets Ophævelse.

§ 4 indskrænker den nugældende Forsørgelsespligt overfor Stedbørn til de Tilfælde, hvor disse er født før Ægteskabet og medtages til Forsørgelse i det fælles Hjem. Nu er Reglen langt videregaaende, hvilket medfører adskillige ægteskabelige Tragedier, hvor en Mand pludselig faar Fattighjælp til sin Kones før Ægteskabet fødte Børn, hvis Eksistens han aldrig før har anet, og denne omfattende Forsørgelsespligt paahviler nu Manden, selv om Ægteskabet ophæves eller Manden dør, for Hustruens Vedkommende dog kun for Ægtebørn og kun til Mandens Død. Efter Forslagets § 4 gælder Forsørgelsespligten kun til Separation og kun, saa længe Barnets egen i Ægteskabet indtraadte Fader eller Moder lever.

Forældre til Børn, fødte i Ægteskab, Adoptivforældre og Moderen til et Barn udenfor Ægteskab har Forsørgelsespligt som nu, medens Faderen udenfor Ægteskab kun skal yde Underholdsbidrag, medmindre han lovmæssig har faaet Barnet udleveret til Forsørgelse, eller dette er Frugt af en ved Dom fastslaaet Kønsfrihedsforbrydelse. Resten af Kapitlet omhandler, hvorledes der skal gaas frem, hvis den legale Forsørgelsespligt ikke opfyldes.

§ 7, Stk. 1, giver i saa Henseende Hovedregelen om Fastsættelse af Bidrag fra de egentlige forsørgelsespligtige, altsaa Forældre i Ægteskab eller Moderen til et Barn udenfor Ægteskab, hvis Bidrag skal fastsættes under Hensyn til den forpligtedes Kaar, Vandel m. v., medens Stk. 2 omhandler Alimentationsbidrag fra Faderen og Stk. 3 Bidrag til forladte, fraseparerede eller fraskiltes Børn, der fastsættes efter tilsvarende Regler, men her tages der ikke Hensyn til Kaar eller Vandel, idet der som nu skal gaas ud fra, hvad Barnets Forsørgelse i et godt Plejehjem koster i vedkommende Egn, og Barnefaderens Bidrag skal da normalt svare til $\frac{3}{5}$, Barnemoderens til $\frac{2}{5}$ af disse Udgifter; er Barnet født i Ægteskab, sættes Bidragene til henholdsvis $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$.

Forskellen beror dels paa den Betydning, som et ordnet Samfund maa tillægge Ægteskabet, dels paa Forholdet mellem

egentlig Forsørgelsespligt og Bidragspligt. Hensynet til Ægteskabet kræver en mildere Betragtning særlig af samlevende Ægtefæller, medens Konsekvensen af disses fulde Forsørgelsespligt omvendt fører til, at den samlede Hjælp til dem, de skal forsørge, betragtes som oppebaaret af dem selv, hvorimod den blot bidragspligtige, altsaa særlig Faderen udenfor Ægteskab, maa finde sig i at blive holdt fast ved den legale Bidragspligt, der omsætter hans Ansvar uden Hensyn til hans Trang, men omvendt heller ikke kan rammes af Retsvirkninger for den Hjælp, der ydes Barnet udover Bidraget.

Denne Regel, at Bidragspligten for Børn af ikke samlevende Forældre, altsaa i første Række Barnefaderen, rammer uden Hensyn til Kaar, Vandel eller lignende, er nødvendig for at betone det Ansvar, man har for de Børn, man sætter i Verden, men Strengheden lempes ved en ny, praktisk betydningsfuld Bestemmelse vedrørende Indrivningsmidlerne, idet § 14, 2det Stykke, indfører noget hidtil ukendt: En begrænset Afsoningsret.

Overøvrigheden skal nemlig ved et Bidrags Fastsættelse eller Forandring samtidig i Resolutionen fastsætte, om Bidraget fuldt ud eller *kun delvis skal kunne inddrives* ved Afsoning ud fra paa den ene Side Hensynet til paagældendes Forsørgelsesbyrde som gift, paa den anden Side hans Betalingsevne, Arbejdsomhed, Ædruelighed, Helbredstilstand og andre Omstændigheder, der egner sig til at tages i Betragtning ved Bedømmelsen af, om han — eller hun, thi det er desværre ofte en „hun“ — kan siges at tage sig sit Ansvar som Forsørger tilstrækkelig alvorligt; thi det er jo det, det maa komme an paa, og heri ligger den store Betydning af denne helt nye Regel, der gør den strenge Lov menneskelig.

I samme Forbindelse maa nævnes § 14, 3die Stykke, der tillader at stille en Afsoning i Bero en kortere Tid, hvor paagældende uden egen Brøde og ikke paa Grund af Dovenskab, Drikfældighed eller lignende er ude af Stand til at betale.

Man bedes have disse nye Regler i mente, hvis man senere maatte støde paa Bestemmelser, der synes for haarde overfor de ansvarsløse Forsørgere af begge Køn.

§ 9 indeholder i øvrigt nogle nye Bestemmelser, der ligeledes er af større Interesse. Først bestemmes det, at ikke Amtmanden, men det sociale Udvalg, som dels kender Forholdene bedre, dels forhaabentlig er noget hurtigere i Vendingen, end Amtterne plejer, skal fastsætte Bidragene baade i det Tilfælde, hvor Ægtefællerne lever sammen, men hvor den ene eller begge efter